

เล่ห์รักแม่ษา

สำหรับเธอคือ 'วิวาห์ลวง'
แต่สำหรับเขาคือ 'วิวาห์จริงอันเป็นนิรันดร์'

เกมอนมไข่มุก

เล่ารักเมษา

ณอนมไ้มุก

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ขีดเขียนด้วยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดาษ

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณะที่พวกเขาได้สะดวกและเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทางความคิดและสังคม

ร้านรวมย์ทุกจังหวัด

เล่มรักแม่เฒ่า

โดย เฉมนอนมไข่มุก

ราคา 335 บาท

ลำดับที่ 445

ISBN 978-616-00-4114-5

พิมพ์ครั้งแรก : กันยายน 2563

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภคชญา โลกิตสถาพร
ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เจตยา โลกิตสถาพร ที่ปรึกษาด้านบรรณาธิการ : รศ. ประพนธ์ เรืองณรงค์
ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกษะไชย บรรณาธิการสร้างสรรค์ : พัชรี แต่แดงเพชร
หัวหน้ากองบรรณาธิการคัดสรรนวนิยาย : พัชราพร บุญส่ง

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อูมาพร สกุดบัณฑิต วสันต์ พร้อมมิตรญาติ
หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : สุชาดา ใจสุข ศรัณย์รัชต์ เชียงไกรเวช
บรรณาธิการเล่ม : กัญญาภัทร สุขจินดา
ออกแบบปก : สุพิน มาลัยทอง จัดรูปเล่ม : นิพันธ์ุ เลิศชัยศิริสกุล
พิมพ์ที่ : บริษัท ส. เอเชียเพรส (1989) จำกัด

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการคัดสรรต้นฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

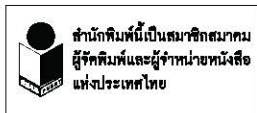
www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือโทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 41

บทนำ

เวลาเที่ยงตรงของวันนั้น อากาศในเมืองกรุงช่างร้อนระอุ จากดวงอาทิตย์ที่สาดแสงส่องลงมา โดยที่ไม่มีต้นไม้สักต้นคอยให้ร่มเงา รถยุโรปสีปรอทเงางามสุดหรูกำลังพุ่งทะยานไปตามท้องถนนด้วยความเร็วในระดับหนึ่ง เพื่อให้ถึงจุดหมายปลายทางตามเวลาที่กำหนด แล้วไม่นานนักก็ต้องหยุดนิ่งชะงักกับการจราจรที่แสนจะติดขัด

“เฮ้อ” สารถึหนุ่มถอนหายใจเบาๆ แม้ครั้งนี้จะไม่ใช่วินาทีแรกกับการมาเยือนกรุงเทพฯ แล้วต้องเจอปัญหาจราจรติดขัด แต่กระนั้น ‘แดนดิน’ ก็ยังนึกเบื่อหน่ายมันอยู่ดี

ชายหนุ่มวัยยี่สิบเก้าปีเหลือบมองเจ้านายที่นั่งอยู่บนเบาะหลังผ่านกระจกเป็นระยะ เขาไม่อาจรู้เลยว่าเจ้านายของตนรู้สึกนึกคิดอะไรอยู่ คงเพราะแว่นกันแดดสีดำอันโตปิดบังดวงตาคมดูกร้าวมนั้ไว้ ดวงตาที่ไม่ว่าใครได้เห็นเป็นต้องสะท้านไหวกสลัวไปตามๆ กัน

“อาจจะไปถึงข้าสักรัถึสิบนาที่นี้ะครับคุณเมฆ จากที่ผมลองประเมินระยะทางดูแล้ว” เขากล่าวรายงานเจ้านายหนุ่ม

“อืม...ไม่เป็นไรหรอก ฉันไม่ได้รับขนาดนั้น” เจ้าของเสียงหุ้มหัวตอบกลับอย่างไม่ใส่ใจนัก

แดนดินตรวจเอกสารสำคัญที่จะนำไปใช้อย่างละเอียดถี่ถ้วน

อีกครั้งในระหว่างรอรถติด โดยจุดหมายปลายทางที่วากี้คือ ‘โรงงาน
ปูนยภักดี’ โรงงานชนมรักสุขภาพเลื่องชื่อซึ่งกำลังเป็นที่นิยมอย่าง
แพร่หลายไปทั่วประเทศ และเจ้านายของเขากำลังเดินทางไปเซ็น
สัญญาการค้ากับเจ้าของโรงงานดังกล่าวในวันนี้

“คุณเมฆแน่ใจแล้วใช่ไหมครับว่าจะตกลงเซ็นสัญญาเป็นคู่ค้า
กับคุณณรงค์”

“ถ้าไม่แน่ใจแล้วฉันจะถอยลงมาจากเชียงใหม่ทำซากอะไรเล่า
ถามไม่เข้าเรื่องจริงๆ เลยแกล้งเนียน”

ลูกน้องคนสนิทหัวเราะแหะๆ ก็เจ้านายของเธอคนนี้ใช้ว่าจะ
ตกลงทำการค้ากับใครงายๆ เสียที่ไหน ทั้งบริษัทต่างๆ และพ่อค้า
คนกลางรายใหญ่ที่เซ็นสัญญาทำการค้าด้วยก็น้อยจนแทบจะนับคน
ได้ แต่ละคนล้วนผ่านการคัดกรองแล้วคัดกรองอีก เพราะผลผลิตที่แบ่ง
ไว้สำหรับทำการค้ากับบุคคลอื่นมีเพียงสี่สิบเปอร์เซ็นต์เท่านั้น ส่วนอีก
หกสิบเปอร์เซ็นต์ที่เหลือนำส่งออกไปขายทั้งในและต่างประเทศในนาม
ของไร่สุวรรณเอง

“มันก็ดีนี่ ได้เป็นคู่ค้ากับเจ้าของโรงงานชนมยอดฮิตที่ทำกำไร
หลักร้อยล้านต่อปี” ริมฝีปากหนารูปกระชับคลี่ยิ้มอย่างมีเลศนัย

“และแกแค้นคนที่พยายามจะตัดหน้าไร่ของเราด้วยใช่ไหมครับ”
แดนดินต่อให้ด้วยรู้เท่าทันแผนการเบื้องลึกของเจ้านาย

“อย่าเรียกว่าแค้นเลย พวกแมลงหวี่แมลงวันอย่างไรของ
ไร่ปัดไม่มีทางมาสู้เทียบชั้นไร่ของเราได้ ต่อให้มันพยายามจะเสนอหน้า
แย่งคู่ค้าของฉันก็เถอะ”

“แต่ก็ประมาทไม่ได้เลยนะครับ ช่วงสองเดือนที่ผ่านมาไร่พนา
รักษ์ขยายตัวขึ้นมากทีเดียว”

“ฉันไม่กลัว ถึงไร่มันจะขยายใหญ่อีกสักแค่ไหน แต่ผลผลิตไม่ได้
คุณภาพดีเท่าเราก็ไม่มีประโยชน์”

บุรุษหนุ่มผู้เป็นดั่งราชันปกครองอาณาจักรการเกษตรอย่างไร
วรานุกรไม่มีท่าทีหวั่นกลัวต่อศัตรูคู่แข่งแต่อย่างใด

แดนดินรู้สึกรักและเทิดทูนเจ้านายของตนก็เพราะเหตุนี้ หัวหาญ
เด็ดขาด มีความเป็นผู้นำ ไม่เคยหวั่นเกรงต่อศัตรูคู่แข่งจึงปกครอง
คนงานนับหลายร้อยชีวิตได้

บางที่เขาก็อดคิดเล่นๆ ไม่ได้ว่า ผู้หญิงแบบไหนกันนะที่จะมา
ทำให้หัวใจแกร่งตั้งหินผาของผู้ชายที่ชื่อ ‘เมฆา’ ต้องมีอันสั้นคลอน
และมีคุณสมบัติเพียบพร้อม คู่ควรแก่การเป็นภรรยาและแม่ของลูก
ไม่ว่าหากกลับจากเซ็นสัญญาในคราวนี้ เจ้านายของเขาอาจจะพบ
ผู้หญิงคนนั้นแล้วก็เป็นได้

“คุณเมฆครับ ครั้งที่แล้วที่ผมไปดูโรงงานปูนยักก็ดีมา...”

“แล้วยังไง” คิวหนามวดเข้าหากันเมื่อลูกน้องคนสนิทเว้นช่องไฟ
ในการเล่าเสียนาน

“ลูกสาวเจ้าของโรงงานสวยมากๆ เลยนะครับ”

เมฆาคลายความสงสัยลง หัวเราะในลำคองน้อยๆ พลางสั้น
ศีรษะ หมั่นไล้ความไม่เจียมตนของไอ้แดนดินที่ว่าจะทำตัวคล้ายสำนวน
‘กระต่ายหมายจันทร์’

“แกเพิ่งเขวข้างนั้นเถอะ เล่นของสูงเกินไปหรือเปล่าหา ไอ้ดิน”

“โอ้ย ไม่ใช่อย่างนั้นหรอกครับ ผมมีคนรักแล้ว ที่พูดให้คุณเมฆ
ฟังก็เผื่อว่าคุณเมฆจะสนใจ”

“ไม่ละ ชีวิตนี้ฉันเจอผู้หญิงสวยมาไม่รู้กี่คนต่อกี่คน ชอบใจที่ยัง
อุตสาห์กรุณาหามาให้ดูตัว” เขาประชด

“แต่คนนี้สวยมากเลยนะครับ สวยมากๆ สวยหยาดฟ้ามาดิน
ถึงจะไม่แซบเบอร์ลิ้มตามสเปกของคุณเมฆ แต่ก็สวยแบบหวานๆ สวย
เหมือนนางฟ้า...” แดนดินพรรณนาความงามของหญิงสาวที่ได้พบเจอ
เมื่อหลายสัปดาห์ก่อนด้วยแววตาเคลิ้มฝัน แต่ไม่คิดหวังเล่นของสูง

เพียงแค่มองไว้เป็นอาหารตาเท่านั้น

“เวอร์แล้ว เดียวถ้าฉันเจอตัวจริงแล้วไม่สวยอย่างที่แกว่านะ ฉันจะหักเงินเดือนแกไฉน”

“ถ้าไม่สวยตามปากของผมว่า ให้หักเลยครับ แต่ถ้าเกิดถูกใจ บั้งบั้งสานสัมพันธ์ขึ้นมา คุณเมซก็เตรียมเงินเดือนให้ผมได้เลย ย๊า”

ไฉ่แดนดินจอมงกถึงขั้นยอมเอาเงินเดือนของตัวเองมาวางพนัน คงจะมั่นใจมากกว่าเขาต้องถูกตาต้องใจผู้หญิงคนดังกล่าวอย่างแน่นอน

เมซซาก็อยาก... ลูกสาวเจ้าของโรงงานขนมร้อยล้านจะสวยสดงดงามปานนางฟ้าอย่างที่ลูกน้องของเขาได้กล่าวขวัญเอาไว้หรือไม่

“พ่อจะรออยู่ที่ห้องทำงาน พ่อคุณเมซมาถึง จันทร์ออกไปต้อนรับเขาให้พ่อหน่อยนะ”

“คะ” เสียงหวานนุ่มรับคำบัญชาจากบิดาอย่างว่าง่าย หญิงสาวเหลือบมองนาฬิกาเรือนทองโบราณที่ติดอยู่ข้างฝาผนัง ก่อนจะพนมทูลออกมาเบาๆ “จันทร์ว่าแขกของพ่อคงจะมาสายแล้วละคะ”

“รอติดนะลูก ลูกน้องคุณเมซเพิ่งจะโทร. บอกพ่อเมื่อกี้ มาสายนิดหน่อยไม่เป็นไรหรอก” ต่อให้ต้องรอนานกว่านี้อีกสักกี่ชั่วโมง เขาก็รอได้ เพราะการติดต่อเจรจาให้อีกฝ่ายมาทำการค้าร่วมกันนั้นไม่่ง่ายเลย เขาต้องรอการตอบรับอยู่หลายเดือนจนกระทั่งมีโอกาส และคนอย่างเจ้าแก๊งรงค์จะไม่วันยอมเสียมันไปแน่นอน

ก็อ๊า

เสียงเคาะประตูดังขึ้นสามครั้ง ก่อนพนักงานชายคนหนึ่งเปิดประตูเข้ามา

“แขกของเจ้าแก๊งมาถึงโรงงานแล้วครับ”

“จ้ะ...โอเค ขอบใจมาก”

“ครับ” พนักงานค่อมศีรษะเล็กน้อยแล้วเดินจากไป

“ไปลูก ไปต้อนรับว่าที่คู่ค้าของพ่อแล้วพาเขามาที่นี่ด้วย” แก่แก่ ณรงค์ยิ้มบาง มอบหน้าที่สำคัญให้บุตรสาวผู้ซึ่งมีอัธยาศัยดีเยี่ยม พุดจาโพเพราะอ่อนหวาน เป็นที่ชื่นชมของบรรดาคนรู้จักโดยเฉพาะ คนใหญ่คนโตและพวกคุณหญิงคุณนาย ไม่ว่าจะใครเห็นเป็นต้องเอ็นดู ลูกสาวคนนี่ของเขา จึงเหมาะแก่การต้อนรับคนสำคัญเพื่อสร้างความประทับใจแรกเริ่ม

ม่านพระจันทร์พยับน้ำรับน้อยๆ ลุกไปเปิดประตูออกจากห้องทำงานของบิดาที่สร้างเอาไว้ในตัวโรงงานสำหรับรับแขก หรือตรวจสอบบัญชีและทำธุรกรรมต่างๆ ส่วนบริษัทนั้นอยู่แยกห่างจากตัวโรงงานหลายร้อยเมตร

หญิงสาวสุดลมหายใจเข้าลึก เพราะภาพตรงหน้าทำเอาเธอเริ่มหายใจติดขัด

บุรุษหนุ่มร่างสูงใหญ่ ส่งงามดุจตั้งพญาราชสีห์กำลังเดินเข้ามาในโรงงาน ตามด้วยผู้ติดตามหนึ่งคน รังสีความน่าเกรงขามแผ่ขยายเข้ามาหาตัวเธอเรื่อยๆ จนขนกายลุกชัน

‘เขาช่างน่ากลัวเหลือเกิน’ เธอคิด ชายตรงหน้าเหมือนกับพวกมาเฟียในละครหลังข่าว

ม่านพระจันทร์ซึ่งใจที่จะเดินออกไปปะทะกับผู้ชายคนนี้ตรงๆ อยู่จนจันต้องหาที่หลบมุมอยู่สักครู่ รอจังหวะที่เขาจะเดินเข้ามาถึง

“แกแน่ใจนะว่าถูกโรงงานแล้ว ฉันไม่เห็นมีใครออกมาต้อนรับ พวกเราสักคน ไม่ส่งใครมารับแบบนี้ จะให้เดินหาเจ้าของโรงงานเองหรือ” เมฆาเอ่ยเสียงเย็นชา ถอดแว่นกันแดดของตนออก พลังมวงสำรวจไปรอบๆ โรงงานกว้างใหญ่ มีเพียงพนักงานโรงงานที่กำลังทำงานกันอย่างขะมักเขม้น

“ใจเย็นๆ ครับคุณเมฆ ผมเคยมาที่โรงงานนี้หนหนึ่งแล้ว ห้อง

เจ้าของก็อยู่ในตัวโรงงานนี้แหละครับ เพียงแต่น่าจะอยู่ลึกหน่อยเท่านั้นเอง”

“งั้นฉันจะกลับขึ้นไปรอบนรถ เขาส่งใครมารับก็ค่อยมาตามแล้วกัน เสียอารมณ์ซะม๊าด” บุษหงษ์ม้วนลิ้นคีรีระะ เตรียมจะหันหลังกลับ แต่แล้วก็ต้องชะงักเมื่อได้ยินเสียง

“สวัสดิ์ดีค่ะคุณเมฆา”

เสียงนั้นหวานนุ่มลึกคล้ายเป็นคาถาสกดให้เมฆาต้องหันไปหาเจ้าของเสียงอย่างรวดเร็ว เป็นวินาทีสั้นๆ ที่ลมหายใจของเขาสะดุดก่อนเนื้อในอกข้างซ้ายก็เต้นรัวเร็วอย่างไม่เคยเป็นมาก่อนเพราะภาพหญิงสาวตรงหน้า...

เห็นที่คราวนี้ เขาคงต้องขึ้นเงินเดือนให้ใช้คืนเสียแล้ว

1

แรกพบ สะกดใจ

“ผมยินดีมากครับที่ได้มีโอกาสทำธุรกิจร่วมกับคุณ” เจ้าแก้ว
โรงงานยิ้มอย่างยินดีทันทีที่ปลายปากกาของชายหนุ่มจดลงบนหนังสือ
สัญญา

“ครับ สิ้นเดือนนี้ผมจะให้ลูกน้องผมจัดคนงานขับรถส่งผลไม้
มาที่โรงงานตามข้อตกลงของเรา”

“ผมเคยได้ยินชื่อเสียงของไร่วรรณุกรมานานแล้ว เรื่องที่ผลผลิต
ในไร่คุณภาพดีเยี่ยมโดยไม่ต้องพึ่งสารเคมี”

“จะพูดว่าไม่มีสารเคมีเลยก็ดูจะเป็นการโฆษณาเกินจริงไป ก็มี
ใช้บ้างครับ เพราะบางวันผลผลิตไม่พอตามที่ตลาดต้องการ แต่ขอ
ยืนยันว่าใช้น้อยที่สุด และเราก็มีโซนผักผลไม้ออร์แกนิกที่ไม่ใช้สารเคมี
เลย ซึ่งจะรอนานและราคาแพงกว่าโซนธรรมดาทั่วไปครับ ส่วนใหญ่
ผักผลไม้พวกนี้ผมก็กินกันเองในครอบครัว แจกจ่ายคนงาน ไม่ก็
ส่งขายให้กับผู้นิยมบริโภคอาหารคลีน”

ชายวัยกลางคนถูกใจในความตรงไปตรงมาของผู้ค้าหนุ่มรุ่นลูก
การพูดจาหรือก็จะฉฉาน ช่างสมเป็นนักธุรกิจหัวใจเกษตรจริงๆ
จนเขารู้สึกอยากจะสานสัมพันธ์ให้แน่นแฟ้นมากยิ่งขึ้น

“ถ้าไม่รังเกียจ ขอเชิญคุณเมฆกับลูกน้องรับประทานอาหาร

เที่ยงที่นี้เลยนะครับ”

เมฆาซึ่งใจกับคำชวนนั้นได้อยู่สักครู่... พลันนัยน์ตาก็ตวัดไปมองทางหญิงสาวที่นั่งจัดดอกไม้อยู่ตรงมุมโซฟา

นั่นแหละ คือคำตอบของเขา

“ถ้าอย่างนั้นรบกวนด้วยนะครับ”

“จันทร์ลูก ช่วยไปโทร. สั่งอาหารจากโรงแรมตาแก้วมาที” ณรงค์บอกลูกสาวที่กำลังตัดเล็มก้านดอกกุหลาบใส่แจกัน อีกฝ่ายก็ลุกไปทำตามคำสั่งอย่างว่าง่าย

“ลูกสาวคนเดียวของคุณณรงค์หรือครับ” บุรุษหนุ่มเอ่ยถาม

“ไอ้ เปลาห์หรือครับ ผมมีลูกสามคน มีลูกชายคนโตเรียนอยู่ที่อังกฤษ คนเล็กสุดยังเรียนมัธยมอยู่ ส่วนลูกคนนี้เป็นลูกคนกลาง”

“จันหรือครับ เธอชื่ออะไร”

ชายหนุ่มหลุดปากถามด้วยความอยากรู้ ถ้าแก่เจ้าของโรงงานทำหน้าที่ประหลาดใจนิดๆ ที่เขาดูเหมือนจะสนใจสนในในตัวลูกสาวคนนี้เหลือเกิน แต่ก็ตอบออกมาอย่างไม่ลังเล

“ชื่อจันทร์ครับ ชื่อเต็มจริงๆ คือมานพระจันทร์”

“มานพระจันทร์...” เมฆาทวนชื่อของหญิงสาวแผ่วเบา แล้วยกยิ้มมุมปากเล็กน้อย เมื่อนึกถึงเหตุการณ์ที่ได้พบเจอกับเธอเป็นครั้งแรก

...

‘สวัสดิ์คือะ ขอโทษนะคะที่ทำให้รอนาน’ หญิงสาวในชุดกระโปรงยาวกระพุ่มมือไหว้อย่างอ่อนช้อย ทันทีที่เธอเงยหน้าขึ้นมา เขาก็ได้ประจักษ์แก่ใจแล้วว่าคำพูดของลูกน้องคนสนิทเป็นจริงทุกประการ

ดวงตากลมโตหวานซึ่งรับกับคิ้วสวยได้รูป เลือดผาดประดับระเรื่อที่แก้มขาวดูน่ามอง ผมสีดำขลับถักเปียเป็นระเบียบเรียบร้อย ทว่าสิ่งสำคัญที่สุดเลยคือรอยยิ้มของเธอ

รอยยิ้ม... ที่กระซอกหัวใจของเขาให้จดจ่อทุกวินาทีราวกับต้อง

มนตรีสะกด

แต่เมื่อไล่มองตั้งแต่สี่ระชะจดเท่า อารมณ์ของชายหนุ่มก็มีอันต้องสะดุด เพราะเธอก็คือแม่ชิตีๆ นี่เอง!

เสื้อสเวตเตอร์แขนยาวลงมาถึงข้อมือและกระโปรงผ้าชีฟองยาวคลุมเข่าล้นเป็นสี่ขา เธอไม่ใช่เครื่องประดับใดๆ นอกจากต่างหูเพชรเม็ดเล็ก ถึงจะไม่เข้ากับสเปกผู้หญิงที่เขาถูกใจ แต่หญิงสาวก็ดูสวยสะอาดสะอ้านตาอย่างบอกไม่ถูก อารมณ์ความรู้สึกบางอย่างก่อตัวขึ้นในหัวใจของเมฆาอย่างที่ไม่เคยเกิดกับผู้หญิงคนใดมาก่อน

...

ไม่นานนัก อาหารชั้นเลิศจากโรงแรมระดับห้าดาวซึ่งถูกจัดใส่จานดูน่ารับประทานก็มาเสิร์ฟ แดนดินปฏิเสธการร่วมโต๊ะอาหารกับเจ้านาย แล้วออกมานั่งเล่นโทรศัพท์มือถืออยู่ที่โซฟาแบบห่างๆ สังเกตการณ์อยู่เงียบๆ พลางนึกกระหึ่มขี้มย่องในใจ รู้ว่าคนเป็นเจ้านายสนอกสนใจลูกสาวของแก้วแก้วโรงงาน

สุดท้ายแล้วเจ้านายสุดหล่อของเขาก็แพ้พ่ายให้แก่นางฟ้าบนดินตั้งแต่ครั้งแรกที่ได้เจอ

“คุณเลขาฯ ค่ะ น้ำส้มคะ ถึงไม่ทานข้าว ตีมน้ำส้มสักแก้วก็ยังดีนะคะ”

มา่านพระจันทร์ยื่นแก้วน้ำส้มให้ชายหนุ่ม พร้อมกับเรียกเขาอย่างสุภาพว่า ‘คุณเลขาฯ’

“ขอบคุณครับ” ชายหนุ่มค้อมศีรษะอย่างนอบน้อม ขณะรับแก้วน้ำส้มมาดื่ม หางตาก็ยังเหลือบไปเห็นสายตาพิศาดของใครบางคนที่ยังมองมายังเขา

แดนดินหันไปส่งยิ้มแห้งให้เจ้านายที่นั่งรับประทานอาหารอยู่ สื่อท่าทางเป็นนัยๆ ว่า ‘ผมไม่ยุ่งกับสาวที่คุณเมฆเลี้ยงไว้หรอกครับ’

มา่านพระจันทร์เดินกลับมา นั่งร่วมโต๊ะรับประทานอาหารกับ

บุคคลทั้งสองเช่นเดิม บิดาของเธอและผู้ชายที่ชื่อเมฆาคันนี้ดูจะพูดคุยกันถูกคอง ทั้งที่เพิ่งจะเจอกันได้ไม่นาน นับเป็นโชคดีที่ความสัมพันธ์เป็นไปได้อย่างราบรื่น

ขณะตักอาหารเข้าปาก ดวงตาของบุรุษหนุ่มผู้มีใบหน้าหล่อเหลาคมเข้มก็จับจ้องมายังเธออยู่เป็นระยะ ทำให้เธอรู้สึกอึดอัดอย่างบอกไม่ถูก จนเวลาล่วงเลยผ่านไปสักพักใหญ่

“อ้อ! ได้เวลาแล้วสินะเนี่ย ผมลืมได้ยังไงกัน” ชายวัยกลางคนหัวเราะเบาๆ พลังลูกจากโต๊ะ “ขอโทษที่เสียมารยาทนะครับ พอดีผมต้องรีบพาภรรยาของผมไปโรงพยาบาล หมอนัดตรวจความดันนะครับ”

“เดี๋ยวจันทร์พามาเองก็ได้ค่ะ” ม่านพระจันทร์รีบอาสา อยากจะพาตัวเองออกไปจากตรงนี้เหลือเกิน

“ไม่ได้หรอกลูก ลูกปองแกจากลับบ้านที่สกลนคร” พ่อของเธอหมายถึงลุงสมปองซึ่งทำหน้าที่เป็นคนขับรถประจำบ้าน

“และที่สำคัญลูกก็ยังขับรถไม่เป็น”

คำพูดติดตลกทำเอาบุคคลที่สามหลุดเสียงหัวเราะเบาๆ เมื่อเห็นใบหน้าดวงมเปลี่ยนเป็นสีแดงเพราะความอาย จึงเก็บกั้นความรู้สึกขบขันเอาไว้ในใจ

“ลูกอยู่คุยกับคุณเมฆาไปพลางๆ ก่อน เสร็จจากพามาแม่ไปหาหมอแล้วพ่อจะแวะเข้ามาที่โรงงานอีกที” เขากำชับกับลูกสาวก่อนจะหันไปบอกลาแขกคนสำคัญ

“ไว้โอกาสหน้าค่อยพบกันใหม่ ผมคงต้องขอตัวลาก่อน สวัสดีครับคุณเมฆา”

“สวัสดีครับ” เมฆายกมือไหว้ลาผู้อาวุโสกว่า

ทันทีที่ลับร่างของชายวัยกลางคนแล้ว ชายหนุ่มก็หันไปส่งสัญญาณให้ลูกน้องตัวแสบออกไปข้างนอก

“เอ่อ...ผมขออนุญาตออกไปคุยโทรศัพท์ด้านนอกสักครู่นะคะครับ คุณเมฆ” เมื่อได้รับสัญญาณ แคนดินจึงรีบทำหน้าที่ลูกน้องดีเด่น โดยปล่อยให้เจ้านายได้มีโอกาสพูดคุยกับหญิงสาวตามลำพัง

สิ้นเสียงประตูถูกปิดลง ความเงียบก็เข้าปกคลุมภายในห้องกว้าง ทันที อาหารรสเลิศจากโรงแรมห้าดาวจึงเดือดร้อนลงไปถนัด บิดาของเธอ คิดอย่างไรกันถึงได้ให้เธอนั่งคุยกับผู้ชายแสนน่ากลัวคนนี้ แม่หญิงสาว อยากจะชวนคุยเพื่อทำลายความเงียบ แต่ก็ไม่รู้ว่าจะควรเริ่มจากตรงไหน ดี การอยู่กับเขาเพียงลำพังทำให้ยิ่งเกิดความรู้สึกประหม่ากว่าครั้งแรก

“คุณชื่อจันทร์...ใช่ไหมครับ” บุรุษหนุ่มเป็นฝ่ายพูดขึ้นก่อน

“ใช่ค่ะ” หญิงสาวแยมยิ้มบางๆ ก้มหน้าลงต่ำด้วยไม่กล้าสบ ประสานกับดวงตาดูกร้าวคู่นั้น

“คุณจันทร์ บังเอิญที่เราชื่อคล้ายๆ กัน”

“คล้ายยังไงเธอคะ” มันแทบไม่มีส่วนคล้ายส่วนคล่องจอกัน ตรงไหนเลย ‘จันทร์’ กับ ‘เมฆ’ พยัญชนะไม่ได้ออกเสียงเหมือนกัน ด้วยซ้ำ

“ก็...อยู่บนท้องฟ้าเหมือนกันยังงี้ละครับ” เขาเฉลย

“นั่นสินะคะ ทำไมฉันถึงลืมนึกไปได้” หญิงสาวลูบท้ายทอยเบาๆ แก้อาการเกือเขิน

“ผมขอโทษที่เสียมารยาทเมื่อสักครู่”

“เสียมารยาทเรื่องอะไรคะ” เธอจำไม่ได้

“ผมหัวเราะเรื่องที่คุณขับรถไม่เป็น”

“ถ้าเรื่องนั้นไม่เป็นไรหรอกค่ะ ใครมาได้ยืนก็คงหัวเราะกันทั้งนั้น มันน่าอายใช่ไหมคะ ทั้งที่ฉันอายุเลยสี่สิบแล้ว แต่ยังไม่ขับรถไม่เป็น”

“ไม่น่าอายหรอกครับ คนเราไม่จำเป็นต้องมีความสามารถเหมือนกันทุกอย่าง”

คำพูดที่ไปในทิศทางบวกทำให้ท่านพระจันทร์คลายความรู้สึก

เกร็งลงได้มาก เธอจึงกล้าเงยหน้าขึ้นมองและยอมรับว่า ใบหน้าคมเข้ม
ของเขายามกำลังฉีกยิ้มช่างเปี่ยมล้นด้วยเสน่ห์ แม้ทำที่เป็นมิตรจะ
สวนทางกับบุคลิกของเขาโดยสิ้นเชิง

หากว่าเธอไม่ได้รักใคร่คนหนึ่งอยู่แล้ว ก็คงปล่อยให้เขาเข้ามา
มีอิทธิพลในหัวใจตามสไตล์คนหัวนี้ไหวง่าย

“คุณเมซอิมแล้วไซ้ใหม่คะ ฉันจะขออนุญาตเก็บจานซาม”

“ครับ ได้เลย” เมซอตอบรับเมื่อรับประทานอาหารจนอิมเต็มที
แล้ว

บุรุษหนุ่มนั่งสังเกตหญิงสาวแบบเสียบๆ ขณะที่เธอเก็บกวาด
โต๊ะอาหารอย่างชำนาญราวกับเป็นแม่บ้านฝีมือเยี่ยม แม้เมื่อครู่จะเอ่ย
ปลอบใจไปในทิศทางที่ดี แต่ความจริงเขาก็ยังแอบหัวเราะอยู่ในใจ

พอเห็นงานอดิเรกของเจ้าตัวตั้งแต่เข้ามาเหยียบห้องนี้ ทั้งถัก
ไหมพรม จัดดอกไม้ ประดิษฐ์ประดอยงานฝีมือต่างๆ เขาไม่แปลกใจ
เลยเพราะเธอเองคงไม่ว่างเอาเวลาที่ไหนไปฝึกขับรถ

‘แม่กุลสตรีศรีสยาม’

2

ราชาแห่งไร่วานูกร

หากจะกล่าวถึงไร่ที่มีอาณาเขตกว้างขวางใหญ่โต ทั้งยังอยู่ใกล้พื้นที่ป่าไม้อนุรักษ์และมีทรัพยากรธรรมชาติอุดมสมบูรณ์ รวมถึงคุณภาพอันแสนยอดเยี่ยมของผลผลิตต่างๆ ในไร่ ไม่ว่าจะเป็ผักหรือผลไม้ซึ่งถูกเล่าขานกันมานานหลายทศวรรษ เนื่องจากได้รับการดูแลเอาใจใส่อย่างดีจากคนงานในไร่กว่าหลายร้อยคน ก็คงไม่มีใครไม่รู้จัก ‘ไร่วานูกร’ ของตระกูลวานูกร เศรษฐีเมืองเหนืออันดับต้นๆ ของประเทศไทย

ถึงแม้ไร่วานูกรจะมีชื่อเสียงจนเป็นที่เลื่องลือมากสักเพียงใด แต่กลับมีเพียงนักท่องเที่ยวหรือสื่อมวลชนจำนวนน้อยเท่านั้นที่ได้เข้าไปเยี่ยมชมและสัมผัสบรรยากาศในไร่ เหตุผลก็ไม่มีอะไรซับซ้อน นอกจากเจ้าของไร่จะทำให้มันเป็นไร่ปิด เป็นพื้นที่ส่วนบุคคล

ไม่มีทางที่รถของพวกเขาพ้อค้าคนกลางธรรมดาๆ รับซื้อผักผลไม้ จะวิ่งเข้าวิ่งออกในไร่วานูกรกันอย่างสบายใจเฉิบ ถ้าไม่ใช่รถของคู่ค้าที่ทำสัญญากันไว้ ก็ไม่มีทางได้แล่นเข้ามาในอาณาเขตของไร่ที่จัดเวรยามคอยคุ้มกันแน่นหนา รวากับเป็นอาณาจักรขนาดย่อมๆ เลยทีเดียว

เปรียบเหล่าคนงานกว่าหลายร้อยคนเป็นประชาชนที่มีคุณภาพชีวิตดีและเรียบง่าย สุขสบายตามอัธยาศัย เข้าออกในอาณาจักรของ

พวกเขาได้ตลอดเวลา แต่หากพ้นสถานภาพประชาชนของวราณุกร หรือพูดง่าย ๆ ว่าลาออกจากการเป็นคนงานของไร่แล้ว พวกเขาก็ไม่มีสิทธิ์จะอาศัยอยู่ในไร่อีกต่อไป และต้องย้ายไปตั้งถิ่นฐานที่อื่น

ถ้าหากมีพื้นที่อาณาจักร มีประชาชน ที่ขาดไม่ได้เลยก็คือราชา ผู้ปกครอง...ราชา ‘เมฆา’

“อะแย้ม นั่งเหม่อลอยเชียว คิดถึงใครอยู่หรือครับคุณเมฆ” แคนดินอดไม่ได้ที่จะเอ่ยแซวเจ้านาย ขณะเดินมานั่งพักบนชานเรือนทรงไทยประยุกต์ ซึ่งเป็นที่ประจำของเขา

“ฉันไม่ได้คิดถึงใคร” ราชาหนุ่มแห่งไร่วราณุกรปฏิเสธ พลังเอนกายนอนลงบนเก้าอี้หวาย ทอดสายตามองสวนส้มยาวสุดลูกหูลูกตา

“ปากแข็งใหญ่แล้วนายเรา ไหนบอกไม่ได้สนใจลูกสาวเก่าแก่โรงงาน พอได้เจอตัวจริงเท่านั้นแหละ ถึงกับหลงเสน่ห์”

“ที่ว่าหลงเสน่ห์ก็อาจใช่เพียงชั่วคราว...แต่ไม่ได้ชอบ เพราะถ้าฉันชอบก็คงเดินหน้าจับไปแล้ว ไม่มีวรอเวลาผ่านไปสองสามวันแบบนี้หรอก”

“โอ้ น่าเสียดาย คุณเมฆไม่ชอบเธอเลยสักนิดหรือครับ ทั้งที่เธอทั้งสวย อ่อนหวาน มีเมตตาสุดๆ”

“แถมยังแต่งตัวเป็นแม่ชี กุลสตรีศรีสยาม”

เขาต่อให้ พลังสายศีระชะน้อยๆ

“ถึงเธอจะสวย แต่ก็นุ่มน้ม หัวอ่อนเกินไป ดูไปดูมาก็ไม่มีอะไรน่าดึงดูด”

“แต่การกระทำของคุณเมฆนี่มันตรงคำมตรงข้าม ทั้งที่บอกว่าเธอไม่มีอะไรน่าดึงดูด แต่คุณเมฆกลับไล่ผมออกจากห้อง เพื่อจะได้นั่งจ้องตากับเธอสองต่อสองเนี่ยนะ” แคนดินไม่เข้าใจในความอ่อนแอของเจ้านาย

“ฉันก็แค่อยากจะทำความรู้จักกับเธอเท่านั้นแหละ เธอดูเป็นของแปลกดี”

“แล้วทำไมคุณเมซถึง...”

“วะ! ถ้ามามากจริงไอ้ดิน จบเรื่องผู้หญิงคนนี้สักที มีงานอะไรก็ไปทำเสียไป”

บุรุษหนุ่มโบกมือไล่อย่างนี้กรำคาญที่ลูกน้องตัวแสบมัวมาทำหน้าทะเล้น ถ้ามโน่นถ้ามนี้ไม่หยุด

“ผมทำงานทุกอย่างเสร็จเรียบร้อยแล้ว”

“พี่เมซขา อยู่ไหมคะพี่เมซ”

ยังไม่ทันที่เมซจะได้พูดตอบอะไร เสียงเล็กแหลมที่แสนคุ้นเคยก็ดังขึ้นมาจากโถงชั้นล่างอย่างชัดเจน เขาถอนหายใจอย่างนี้กเมื่อหน้ายเกิดอาการปวดศีรษะขึ้นจับปล้น

“นี่ไง งานของแกอีกอย่างนึง” เขาชี้นิ้วไปที่พื้นชั้นล่าง ก่อนจะออกคำสั่งเดิมๆ เป็นครั้งที่ห้าร้อยห้า...

“ช่วยไปจัดการขอยกแก้วตานีออกจากชีวิตฉันที!”

ที่โถงรับแขกชั้นล่างของบ้านหลังใหญ่ซึ่งตกแต่งด้วยเฟอร์นิเจอร์ชิ้นหรูหร่าทั้งหมด คุณนาย ‘เอ็งกอลีน’ โบกพัดในมือซ้ำๆ วางมาดเป็นผู้ดีเมืองเหนือ โดยมีหญิงรับใช้คนเก่าแก่กวาดพื้นให้อย่างเอาอกเอาใจ

คุณนายเอ็งกอลีนมีรูปร่างผอมสูง แก้มตอบ ตาโต ปากคั่ว คล้ายกับคนที่กำลังอารมณ์เสียอยู่ตลอดเวลา นางมักจะเกล้าผมมวยประดับด้วยกีบดอกไม้ เสื้อพื้นเมืองทรงป้ายสี่สัดใส่กับผ้าขึ้นทอประณีตคือเครื่องแต่งกายของคุณนายในทุกๆ วัน

“ทำไมพ่อเมซยังไม่ลงมาอีก ปล่อยให้หนูแก้วตามารอนานได้ยังไงกัน”

“ไม่เป็นไรหรอกคะคุณน้ำเอื้อง หนูรอได้ค่ะ” ลูกสาวกำนันผู้
รำรวยแสรังทำเสียงอ่อย ตีหน้าเค้าน้อยๆ เพื่อเรียกคะแนนความ
สงสาร

“ແจ้จริง หรือว่าพ่อเมฆอาจจะลงไปทีไร? นังเพ็ญ แกเห็นพ่อเมฆ
ลงไปทีไรหรือเปล่า” นายหญิงของบ้านหันไปถามหญิงรับใช้คนสนิท

“อาจจะลงไปทีไรละมังคะคุณนายขา”

“ถ้างั้นก็ยังไม่ต้องไปตามเขาหรอก ปล่อยให้ทำงานไปเถอะ”
คุณนายวางพัดลง ประคองถ้วยน้ำชาบนโต๊ะขึ้นมาจิบ

“ว่า เสียตายจ้งเลยนะคะที่ไม่ได้เจอหน้าพี่เมฆ เพราะหนูคงต้อง
รีบกลับก่อน...” สาวน้อยสอดมือลงไปหยิบตุ๊กกระดาดข้างโซฟาที่ตน
นั่งขึ้นมาวางไว้ตรงหน้า

“หนูเพิ่งจะกลับมาจากกรุงเทพฯ ชื่อของฝากเล็กๆ น้อยๆ มา
ให้คุณน้ำก่อนลากลับนะคะ เปิดดูสิคะ”

แก้วตาใส้ไม่ตายเดิมเหมือนทุกครั้งที่มีก็จะได้ผลเสมอ เธอรู้นิสัย
ของหญิงแก่คนนี้ดี... พี่เหมียว เธอแต่ได้ยงคุณนายเอื้องกลืน พ่ายแพ้
ให้แก่สิ่งทีเรียกว่า ‘กระเป่าแบรนต์เนม’ เพราะเมื่ออีกฝ่ายเปิดดูก็ตา
ลูกวาว เก็บกลับอาการตื่นเต้นไว้ไม่ยู่

“แอร์เมสรุ่นล่าสุดทีหนูไปเลือกมาเอง คุณน้ำเอื้องชอบไหมคะ”

“อัย! สวขขนาดนี้ไม่ชอบได้ยงังละจ๊ะ แหม หนูแก้วตานี้รู้ใจ
น้ำจริงๆ เลือกสีทีน้ำชอบมาด้วย”

“คุณน้ำชอบ หนูก็ดีใจคะ” สาวน้อยยิ้มมุมปาก

“ยังไม่ต้องรีบกลับหรอกนะ อยู่รอเจอพ่อเมฆก่อน เตี่ยวนำให้
คนงานไปตามให้ เพ็ญ เขากระเป่าไปเก็บไว้ในตู้ เก็บดีๆ ให้เรียบร้อย
เหมือนกับใบอื่นฯ ละ”

“ได้เลยคะคุณนาย”

นางเพ็ญรับตุ๊กกระดาดมา แล้วรีบกุลีกุจอเดินขึ้นบันไดไปที่ห้อง

นอนของคุณนาย เปิดตู้กระจกใส่ติดไฟสีเหลืองนวลสว่างออก เผยให้เห็นกระเป๋าสตางค์เงินม้วนหลายร้อยเหรียญวางเรียงกันอย่างเป็นระเบียบ ซึ่งทั้งหมดก็เป็นของฝากจากลูกสาวกำนันคนสวยที่เที่ยวไปเที่ยวมาไร่นี้เป็นประจำ ไม่มีสักใบที่คุณนายเป็นคนซื้อเอง เพราะความซุกเสียดตายเงิน จึงไม่ยอมให้กระเด็นออกจากกระเป๋าแม้แต่สตางค์แดงเดียว หากไม่จำเป็นจริงๆ

“ไม่ต้องไปดูหมอ ข้าก็ทำนายเองได้วะ ตำแหน่งสะใภ้บ้านนี้คงหนีไม่พ้นคนที่ขยันซื้อพวกเง็งมาฝากคุณนายหรอก หึๆ”

นางเฟื่องหัวเราะขณะพูดกับเจ้าสิ่งไรชีวิต อดเก็บของกำนัลชิ้นใหม่ไปอยู่กับเพื่อนๆ ของมันในตู้ เมื่องานเสร็จเรียบร้อยแล้วจึงกลับลงไปห้องโถงใหญ่ดังเดิม

เมฆาหลบไปคุมงานที่สวนส้มพร้อมกับแดนดินเป็นเวลาเกือบสองชั่วโมงเต็มๆ เมื่อถึงเวลาพักเที่ยงของเหล่าคนงาน นุรุษหนุ่มจึงกลับเข้ามาที่บ้านเพื่อรับประทานอาหารเช้า กะว่าช่วงบ่ายจะออกไปที่ไร่อีกครั้ง

“เอาไปเก็บให้ที” เขายื่นหมวกปีกกว้างในมือให้ลูกน้องคนสนิทตามด้วยรองเท้าน้ำตาลเข้ม “แกก็ไปพักกินข้าวเสียไป พอตอนบ่ายถอยรถกระบะออกมาจอดเลย ช่วยคนงานขนส้มไปไว้ที่โรงคัด”

“รับทราบขอรับ” นุรุษหนุ่มตะลันท่ามือตะเบะเสียนแบบทหาสุขใจเหมือนได้ขึ้นสวรรค์ เมื่อเจ้านายให้เวลาพัก ก่อนจะวิ่งเร็วรี่ไปที่ห้องครัวหลังบ้านโดยไม่รอช้า

ร่างสูงในชุดเสื้อเชิ้ตลายสกอตกับกางเกงยีนทะมัดทะแมงเปียกชุ่มไปด้วยเหงื่อ หันที่ที่ก้าวขาพ้นประตูเข้ามาในห้องโถงใหญ่ ภาพตรงหน้าก็ทำให้เมฆาพินลมหายใจออกมาแรงๆ อย่างนี้ก็เบื่อหน่าย

เหลือทน

‘สองชั่วโมงแล้ว ทำไมยายปติงนี้ยังไม่กลับบ้านกลับช่องไปอีก!’

“พี่เมซกลับมาแล้วหรือคะ แก้วตารออยู่นานมากเลยคะ” จอม
นำร่ำคาญลุกขึ้นมาเกาะแขนของเขาโดยอัตโนมัติ ไม่สนเลยว่าเขา
กำลังร้อนและเหนียวแค่ไหน นี่แหละ ‘ปติง’ ของแท้

“ใครใช้ให้รอล่ะ บ้านช่องไม่มีให้กลับหรือ ถึงมาอยู่นี้ได้ทุกวัน
กลับไปได้แล้ว เดี่ยวกำนันเขาจะเป็นห่วงเอา”

ลูกสาวกำนันไม่สะทกสะท้านกับคำพูดต่อว่าของบุรุษหนุ่ม เพราะ
หนักกว่านี้เธอก็เจอมาแล้ว ด้วยความที่เธอชอบเขาเป็นทุน บวกกับ
ความโลภที่อยากจะทำนางตำแหน่ง ‘แม่เลี้ยง’ เพื่อครอบครองทรัพย์สินสมบัติ
มหาศาลของไร่รวานุกร ทำให้แก้วตายอมหน้าด้านหน้าทน เทียวมา
หาเขาเกือบทุกวัน

“พ่อเมซ! พุดแบบนี้กับน้องได้ยังไงกัน แก้วตาอุตส่าห์แวะ
มาหาลูก แถมยังมีน้ำใจซื้อของมาฝากแม่อีก”

เมื่อเห็นท่าไม่ดี คุณนายเอ็งก็รีบสั่งรับห้ามปรามลูกชาย เพราะ
กลัวว่าที่ลูกสะใภ้ในดวงใจจะชุนเคือง

“หนูแก้วตาอยู่ทวนข้าวด้วยกันนะจ๊ะ ไหนๆ พ่อเมซก็มาแล้ว”

“เชิญทานกันตามสบายเลยครับ ผมเหนื่อย อยากพัก”

ชายหนุ่มเดินออกจากห้องโถงใหญ่อย่างไม่สบอารมณ์นัก กลับ
มาเหนื่อยๆ แทนที่จะได้พักผ่อนให้สบาย กลับต้องมาเจอสิ่งมีชีวิต
แสนน่ารำคาญ แบบนี้คงมีที่เดียวในบ้านที่ไม่มีใครกล้าเข้าไปยุ่งยาม
เป็นสถานที่ที่จะทำให้เขาได้พักผ่อนอยู่อย่างสงบ

ไวก่หาความคิด เมฆาเดินเลี้ยวไปทางปีกซ้ายของตัวบ้านซึ่งเป็น
ที่พำนักของคุณตา ‘ปราชญ์ วรานุกร’ ประมุขสูงสุดในตระกูลวรานุกร

“เป็นไงไอ้เสือเอ๊ย มากินข้าวมา” เสียงทุ้มอบอุ่นของชายชรา
วัยเจ็ดสิบสี่ปีเอ่ยทักทายเหมือนเช่นทุกครั้ง

“เหนื่อยครับ” นุรุษหนุ่มนั่งลงบนตั่งเตี้ยข้างๆ กับคุณตาที่นั่ง
รับประทานอาหารอยู่

พื้นที่ปีกซ้ายของบ้านเป็นสถานที่พักผ่อนของคุณตาของเขา ซึ่ง
ไม่ได้ตกแต่งอะไรมาก มีทีวีขนาดเล็กสำหรับดูถ่ายทอดสดมวยไทย
ช่องโปรด เครื่องเล่นแผ่นเสียงโบราณสำหรับฟังเพลงลูกกรุงเก่าแสน
ไพเราะ และเป็นลูกของรุ่นเก่าหลายขนาดที่แขวนไว้ตามฝาผนัง มีที่นั่งที่
ใช้การได้และใช้การไม่ได้

แค่นี้ก็คงพอจะรู้แล้วว่าคุณตาของเขาเคยเป็นนักเลงเก่า

“เหนื่อยอาไ้ พลังแรงมាំอย่างเจ็งเหนื่อยเป็นกับเขาด้วยหรอ”

“เหนื่อยกายไม่เท่าไร ผมเหนื่อยใจมากกว่า”

“ฮ่าๆ เหนื่อยใจที่นั่งเจ็งจะหาเมียให้ละสิ” คนอาบน้ำร้อนมา
ก่อนอย่างปราชญ์รู้ว่าลูกสาวจอมจุ่นกำลังจะหาเมียให้หลานชาย

“ผมไม่เข้าใจแม่จริงๆ แค่อยกแก้วตานันซื้อกระเป๋าส่งๆ มาให้
ก็รักก็รักหนา อยากจะได้มาเป็นลูกสะใ้”

“แม่แก้วตาเขาก็มีความพยายามดีนี่ จีบเจ็งมาตั้งหลายปี ตาม
เที่ยวไล่เที่ยวซื้อ เจ็งไม่เจ็งอนให้เขาบ้างเลยหรอ”

“รำคาญละสิไม่ว่า ผมซั๊กเหลื่ออดแล้ว” เมฆาบ่นอุบด้วยความ
รู้สึกหงุดหงิด หยิบแดงโมหันขึ้นสามเหลี่ยมพอดีค่านขันโตกขึ้นมา
ใส่ปากเคี้ยวกร้วมๆ

“ถ้ารำคาญนักก็หาเมียแต่งไปเลยสิ ไม่เห็นจะยาก” ชายชรา
แนะนำ

“โอ้ คุณตาครับ ลำพ้งงานในไร่ก็ยุ่งหัวหมุนแล้ว ผมไม่มีเวลา
ไปหาเมียหรอ”

“ก็เพราะเจ็งไม่หานี้ไงละ แม่เจ็งถึงได้ชวนชวยหามาให้ อาญ
ก็สามสิบสองแล้วนาพ่อเมฆ ความจริงผู้ชายต้องแต่งงานตั้งแต่อายุ
ยี่สิบปลายๆ แล้ว”

“ไม่ละครับ ผมสะดวกใจที่จะอยู่แบบนี้” นุรุษหนุ่มยืนยันด้วยน้ำเสียงหนักแน่น เพราะยังไม่อยากจะทำห้วงมาผูกคอตัวเอง

“งั้นก็เตรียมใจไว้ได้เลย ไม่พ่นปี่นี้หรอก แม่เอ็งจับแต่งแน่”

“คุณตาทาย่าพูดอะไรเป็นกลางแบบนี้สิครับ” เขานึกเสียวสันหลังแปลกๆ

“ถ้าพ่อเมฆไม่อยากแต่งงานกับแม่แก้วตา ก็ต้องหาเมียชิงแต่งไปก่อน จะรวยจะจนก็ขอให้เป็นคนดี และที่สำคัญที่สุดต้องเป็นคนที่เอ็งรักใคร่สมัครใจด้วย”

รักหรือ... ตั้งแต่เกิดมาจนอายุปุ่นนี้ เขายังไม่เคยมีความรักหรือหว่าแบบหนุ่มสาวเลยสักครั้ง มีเพียงสัมพันธ์ทางกายชั่วคราวซั่มคั้น และไม่เคยมีผู้หญิงคนไหนมาทำให้ตกหลุมรัก หรือทำให้หัวใจของเขาเต้นแรงเลยสักคน

นอกเสียจากแม่กุสตรี้ศรีสยามที่เขาได้เจอเมื่อหลายวันก่อน...

3

ชอกช้า

มือเรียวนุ่มจับประคองเสื้อเสวตเตอร์สีน้ำเงินเข้มใส่ลงใน
กล่องของขวัญอย่างทะนุถนอม หยิบการ์ดอวยพรวันเกิดที่เขียนขึ้นด้วย
ลายมือบรรจงสวยงามของตัวเองขึ้นมาอ่านทวนซ้ำอีกครั้ง

สุขสันต์วันเกิดนะคะ ขอให้คุณเก่ามีแต่ความสุขและประสบ
ความสำเร็จในชีวิต ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ คิดหวังสิ่งใดก็ขอให้สม
ปรารถนาทุกประการ

แก้มสาวแดงระเรื่อเมื่ออ่านจบ วางการ์ดกลิ้งหอมอ่อนๆ ลงบน
เสื้อเสวตเตอร์นั้นและปิดฝากล่องให้สนิทเรียบร้อย

ของขวัญพิเศษ...สำหรับคนพิเศษ

“จันท์ เสร็จหรือยังลูก ไปกันได้แล้วไป” ศิภาเดินเข้ามาตาม
ลูกสาว เพื่อไปงานเลี้ยงวันเกิดของ ‘นพกร’ ลูกชายของเพื่อนสนิท

“เสร็จแล้วค่ะ” หญิงสาวในชุดเดรสสีชมพูอ่อนขยับกายลุกขึ้น
จากเตียง พร้อมกับหยิบกล่องของขวัญมากอดไว้ให้อุ่นแขน

“ลูกเอาของขวัญอะไรให้ตาเก่ากันหือ”

“เสื้อนะคะ จันท์ถักเอง”

“อ้อ...แม่ก็ว่าแล้ว เห็นนั่งถักมาเป็นเดือน”

นางอมยิ้มเมื่อได้ฟังคำตอบ นี่แหละหนา ‘ม่านพระจันทร์’ ผู้ซึ่ง

ทำทุกอย่างด้วยใจ ยิ่งถ้าเป็นคน ‘พิเศษ’ สำหรับลูกสาวด้วยแล้วละก็
ไม่มีอะไรที่ยากเกินความสามารถเลย

และแล้ว...ความเจ็บแปลบก็แล่นเข้ามาที่หัวใจของคนเป็นแม่
เมื่อนึกอะไรบางอย่างขึ้นมาได้เกี่ยวกับเรื่องที่จะเกิดขึ้นในงานเลี้ยง
วันเกิดคืนนี้

ยิ่งฟังพิศมองใบหน้าของลูกสาวผู้หัวอ่อนแล้วก็ให้นึกสงสาร
แต่ทำอะไรก็ได้ ในเมื่อทุกอย่างถูกกำหนดไว้แล้ว จะหลีกเลี่ยงไม่ให้
ไปเผชิญความเป็นจริงก็กระไรอยู่ สู้ให้รู้และยอมรับมันไปเลยเสียดีกว่า

“เราไปกันเถอะ เตี่ยวแม่ไปดูยายขวัญหน่อยว่าเสร็จหรือยัง”

“เดี๋ยวจันทร์ไปตามขวัญเองดีกว่าค่ะ แม่ลงไปรอที่รถเถอะ”

“เอานั่นก็ได้ แม่ไปละ รีบตามลงมาทันเร็วๆ นะ เตี่ยวจะสาย”

เมื่อร่างของมารดาเดินลงบันไดเวียนไปจนลับสายตาแล้ว
ม่านพระจันทร์ก็เดินไปยังห้องนอนที่อยู่ติดกัน เป็นห้องของ ‘ขวัญฤทัย’
น้องสาวคนเดียวของเธอ

ก็อึกๆ

“ขวัญเสร็จหรือยังนะ พ่อกับแม่เขาจะไปแล้วนะ” หญิงสาวเอ่ย
เรียกหลังจากที่เคาะประตูห้องสามครั้ง ไม่นานประตูก็ถูกเปิดออก
พร้อมทั้งร่างของน้องสาวในสภาพไม่สู้ดีนัก

“ขวัญไม่ไปได้ไหมคะ ชี้เกียจ” เด็กสาววัยสิบแปดปีพูดด้วย
น้ำเสียงเบื่อหน่าย ทั้งที่ยังอยู่ในชุดเสื้อยืดกับกางเกงขาสวมส่วน
ธรรมดๆ ไม่ได้ใส่ชุดเป็นทางการอย่างที่ควร

“ไปเถอะขวัญ งานวันเกิดพี่เค้าทั้งที”

“ถึงขวัญจะไปหรือไม่ไป มันก็ไม่มีผลอะไรทั้งนั้นแหละค่ะ แถม
เจ้าของวันเกิดก็ไซ่ว่าจะต้อนรับขับสู้ขวัญเสียเมื่อไหร่”

“เอาน่า เมื่อกวนอาร์ตันเขาก็ถามถึง ถ้าขวัญไม่ไป อาร์ตันคง
เสียใจแย่ ไปเถอะนะ”

“เฮ้อ...ก็ได้ ถ้าเพื่ออาร์ตน์ขวัญจะยอมไป พี่จันทร์ลงไปก่อนเลย
คะ เดี่ยวขวัญตามไป ขอไปเอาโทรศัพท์ก่อน”

หญิงสาวยิ้มอย่างอ่อนใจ ในที่สุดก็หาเหตุผลดีๆ มาโน้มน้าว
ขวัญฤทัยได้ การที่จะชักชวนให้คนเป็นน้องสาวออกงานสังคมนั้นเป็น
เรื่องยากพอๆ กับการพยายามฝีกขับรถของเธอ ม่านพระจันทร์พอ
เข้าใจว่าแม่จอมดี๋กำลังอยู่ในช่วงวัยรุ่น ทั้งเฮี้ยว ทั้งแสบ แถมยัง
ตั้งตัวเป็นอริกับผู้เป็นมารดามาตั้งแต่เล็กๆ

นี่คือสาเหตุที่เธอไม่ให้แม่เป็นคนมาตามขวัญฤทัย ไม่อย่างนั้น
ละก็จะได้เกิดศึกสงครามเป็นแน่

“สวัสดิ์ครับคุณอา ขอขอบคุณที่ให้เกียรติมาร่วมงานวันเกิด
ของผมนะครับ” นพกรผู้เป็นเจ้าของงานวันเกิดกล่าวทักทายด้วยวาจา
สุภาพน่าฟัง ทันทีที่ครอบครัวบุญภักดีเดินทางมาถึงห้องอาหาร VIP
ของโรงแรมขอเกียรติคุณ ซึ่งเป็นสถานที่จัดงานเลี้ยงแบบเรียบง่าย
สำหรับสองครอบครัวเท่านั้น

“นี่ของขวัญวันเกิดของอาสองคนนะตาแก้ว ขอให้มีความสุข
มากๆ นะ”

“ขอบคุณครับ” ชายหนุ่มยิ้มขอบคุณจากใจจริง พลางรับของขวัญ
วันเกิดแล้วส่งให้พนักงานนำไปเก็บ และปล่อยให้ผู้ใหญ่ทั้งสองเข้าไป
ข้างในห้องอาหาร

“เฮ้อ...คือว่า...” ม่านพระจันทร์มองกล่องของขวัญในมือด้วย
ความรู้สึกเคอะเขิน หัวใจดวงน้อยเต้นรัวเร็วเมื่อมาอยู่ต่อหน้าคนที่เธอ
แอบเฝ้าหลงรักมาเนิ่นนาน แต่ก่อนที่จะได้พูดอะไร น้องสาวที่ยืนอยู่
ข้างๆ ก็ซัดขึ้นเสี้ยก่อน

“ขวัญขอตัวเข้าไปข้างในก่อนนะพี่จันทร์” ร่างผอมบางเดิน
กระหึบเท้าปึงปึงเข้าไปในห้องอาหารอย่างมิใช่เจ้าภาพที่ยืนอยู่

“เฮ้อ...อย่าไปถือสาแถยนะคะ” หญิงสาวถอนหายใจเบาๆ นพกรก็เป็นอีกหนึ่ง ‘อริ’ ที่น้องสาวไม่ถูกชะตาด้วยมาตั้งแต่ยังเด็ก

“ข้างยายขวัญเถอะ ผมชินแล้ว ว่าแต่คุณจันทร์มีของขวัญอะไรให้ผมหรือครับ”

“นี่คะ” เธอยื่นกล่องของขวัญในมือให้คนตรงหน้า “ลองเปิดดูก่อนสักนิดได้ไหมคะ จันทร์ไม่แน่ใจว่าคุณเค้าจะชอบมันหรือเปล่า”

ชายหนุ่มรับไปเปิดออกดู และค่อยๆ หยิบสิ่งที่อยู่ในกล่องมาคลี่กางออก เมื่อได้เห็นก็ถึงกับยิ้มกว้างด้วยความรู้สึกยินดี

“สวยมากเลยครับ ขอบคุณมาก”

“จันทร์ดีใจที่คุณเค้าชอบ ไกล่หน้าหนาวแล้ว...หวังว่าคุณเค้าคงได้ใส่มัน”

“ไม่ต้องรอถึงหน้าหนาวหรือครับ ถ้ากลับถึงบ้านเมื่อไหร่ ผมจะลองใส่แล้วถ่ายรูปส่งไปให้คุณดู”

“จะรอคุณนะคะ” เธอตอบเสียงแผ่วเบา

“ครับ” เขายิ้มตาหยี

มานพระจันทร์สุขใจเหลือเกินในทุกครั้งที่ได้พบหน้า ได้พูดคุยกับนพกร ได้เห็นรอยยิ้มของเขายามตื่นตื่นกับสิ่งที่เธอตั้งใจทำเพื่อมอบให้ จนอยากจะหยุดทุกช่วงเวลาไว้ตรงนี้...ความรักที่เธอเฝ้าถนอมมาเป็นเวลานับนานหลายปี อาจลงเอยด้วยความสุขตามที่ปรารถนาเอาไว้ในอีกไม่นาน

งานเลี้ยงวันเกิดเต็มไปด้วยความสนุกสนาน และเสียงหัวเราะของบรรดาผู้ใหญ่วัยกลางคนซึ่งมารวมตัวกันพูดคุยเล่าเรื่องความหลังให้บรรดาลูกหลานได้ฟัง ทว่าเห็นจะมีอยู่คนเดียวที่ไม่นี้กร่วมสนุกด้วยก็คือ เด็กสาวผู้อ่อนวัยที่สุดบนโต๊ะอาหาร

“พี่ณัฐอยู่อังกฤษเป็นอย่างไรบ้างหรอเนะ ช่วงหลังๆ มานี้ไม่ได้

ติดต่อกันเลย”

มานพระจันทร์ถามถึงพี่ชายแท้ๆ ของตนซึ่งกำลังเรียนปริญญาเอกที่มหาวิทยาลัยชื่อดังในกรุงลอนดอน ที่เดียวกับ ‘นิกิตา’ น้องสาวคนเดียวของนพกรซึ่งเรียนปริญญาตรีอยู่ด้วย

“พี่ณัฐก็เรียนหนักแล้วก็ไปเที่ยวกับสาว มีอยู่สองอย่างเท่านั้นแหละคะ” เจ้าของรูปร่างอิมท่ามตอบอย่างขุ่นเคือง เมื่อพูดถึงอย่างที่สอง

หญิงสาวหัวเราะในลำคोन้อยๆ รู้สึกเอ็นดูสาวน้อยผู้มิใช่หลงรักพี่ชายเธอมาตั้งแต่ยังเด็ก จนถึงขั้นขอตามไปเรียนที่อังกฤษ ถึงแม้ฝ่ายนั้นจะแสดงออกชัดเจนว่ารำคาญมากแค่ไหน นิกิตาก็ไม่เคยยอมแพ้เลยสักครั้ง

“นะอย่าไปยอมแพ้สิ สกัลดาวรุ่งให้หมดทุกคนเลย”

“สกัลดอยู่แล้วคะพี่จันทร์ นะจะไม่ยอมให้ผู้หญิงคนไหนมาเป็นแฟนพี่ณัฐเด็ดขาด” สาวน้อยพร้อมพวงชนอุปสรรคความรักเสมอ

“ดีมากจ๊ะ ตำแหน่งสะใภ้ใหญ่ของบ้านพี่เปิดรอนะคนเดียวเท่านั้น” เธอเอ่ยแซวยิ้มๆ เพราะยังงี่เง่าก็เชียร์ทีมของนิกิตาให้เอาชนะใจของพี่ชายเธอได้ในสักวันหนึ่ง

“เอ...แต่ถ้าเป็นตำแหน่งพี่สะใภ้ของบ้านนะ ก็คงจะเป็นพี่จันทร์ ไช้มี๊ยะคะ”

พอโดนแซวกลับบ้าง มานพระจันทร์ก็ถึงกับไปไม่เป็น ใบหน้าสวยหวานแดงชาน แอบข้อนตาขึ้นมองชายหนุ่มที่นั่งอยู่ตรงข้ามกัน แม้ว่าเขาจะไม่ได้มองมาทางเธอเพราะคุยกับผู้หญิงที่อยู่ถัดมา

“ยังงั้นคะเนี่ยพี่จันทร์ ความจริงเราก็เล่นกันมาตั้งแต่เด็ก นะก็ดูออกว่าระหว่างพี่กับพี่ชายของน่ะมันมีซิมทิง”

“ซิมทิงอะไรกันแล้ว ไม่มีหรอก คุณเก่ากับพี่ก็แค่...เป็นเพื่อนที่ดีต่อกันเท่านั้นแหละ”

หากคนนอกฟัง ก็คงคิดว่าหญิงสาวถ่อมตัวจนน่าหมั่นไส้ แต่จะ
ทำอย่างไรได้เล่า ในเมื่อมันเป็นแบบนี้จริงๆ ถึงเธอจะรักเขาหรือเขา
อาจจะรักเธอ แต่ก็ไม่มีสถานะใดๆ มากำหนดความสัมพันธ์ทั้งสิ้น

“แหม ก็เห็นบางครั้งไปทานข้าวด้วยกันบ้าง พี่แกก็ไปรับไปส่ง
พี่จันทร์ออกบ่อย เวลาพูดคุยกันมันเหมือนกับมีแสงวิ้งๆ ของความรัก
ระยิบระยับในอากาศตลอดเวลา แบบนี้จะดูไม่มีขมขื่นได้ไงกันล่ะคะ”
นักิตาวาดมือในอากาศเป็นรูปหัวใจ ก่อนจะกะพริบตาบริบๆ ล้อเสียน

“พูดกันตามความจริง พ่อแม่ของพวกเราที่จับคู่พี่แกกับพี่จันทร์
มาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้ว แถมช่วงนี้ยังพูดถึงเรื่องแต่งงานกันบ่อยมาก
ไม่แนะคะ อาจมีเซอร์ไพรส์ขอแต่งงานสายฟ้าแลบ โดยไม่ต้องศึกษา
ดูใจในสถานะแฟนเลยก็ได้”

“ไม่หรอกน่า นะก็พูดเกินไป แต่ความจริงพี่ก็...”

“ผมมีเรื่องสำคัญจะประกาศครับ”

เจ้าภาพวันเกิดประกาศสั้นขึ้นกลางโต๊ะอาหาร สมาชิกทุกคน
จึงเงยบเสียงลงเพื่อรับฟัง

“เป็นอีกปีที่ตัวเลขอายุของผมเพิ่มมากขึ้น เมื่อหน้าที่การงาน
ทุกอย่างยอดเยี่ยมลงตัว เป้าหมายต่อไปของผมก็คือการแต่งงานสร้าง
ครอบครัวครับ ผมได้ปรึกษากับคุณพ่อและคุณแม่แล้วในการตัดสินใจ
ครั้งนี้ และผมคิดว่าถึงเวลาเหมาะสมที่จะพูดกับคุณอาณรงศ์อย่าง
เป็นทางการ”

หัวใจหญิงสาวบีบจังหวะเร็วขึ้น เมื่อเขาหันไปกล่าวกับบิดาเธอ
พร้อมกับหยิบกล่องกำมะหยี่สีดำออกมาจากسابเสื้อสูท ความ
ปรารถนาเบื้องต้นของหัวใจที่เธอรอมาเนิ่นนานกำลังจะเป็นจริง

“ผมขออนุญาตคุณอาณรงศ์และคุณอาศิภาหมั่นกับน้องขวัญ
ได้ไหมครับ”

และวินาทีนั้นเองที่โลกทั้งใบของมานพระจันทร์พั่งครีกลงมา

ฝ่ามือของเธอเย็นเฉียบ ซาดิกไปทั้งร่างกาย เมื่อได้ฟังคำพูดของผู้ชาย
ที่เธอแอบรักมาเป็นเวลานานหลายปี

เวลาเข้ามิดของวันใหม่ พระจันทร์เสี้ยวและหมู่ดาวเจิด
ฉายอยู่บนท้องฟ้าสีคราม ก่อนจะลลับหายไปทีละน้อย เมื่อดวงอาทิตย์
โผล่พ้นขึ้นสู่ท้องฟ้าทางทิศตะวันออก

ร่างบอบบางยังคงนอนอยู่บนเตียงในห้องนอนมิด ดวงตาคู่สวย
แดงช้ำเพราะผ่านการร้องไห้มาทั้งคืน คราบน้ำตาเประอะเปื้อนไปทั่ว
ใบหน้า ลมหายใจของหญิงสาวแผ่วเบาลงเรื่อยๆ

อาการ ‘อกหัก’ มันเป็นอย่างนี้เองหนอ...

มา่นพระจันทร์หลับตา นึกทบทวนสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อคืนในงานเลี้ยง
วันเกิด

‘ผมขออนุญาตคุณอาหมั้นกับน้องขวัญได้ไหมครับ’

‘ถ้าเจ้าจริงใจกับลูกสาวอาจริงๆ อาก็ไม่ขัดข้อง’

‘ขวัญ หมั้นกับพี่นะ’

ภาพที่นพรสวมแหวนหมั้นให้น้องสาวของเธอฝังติดตรึงในความ
ทรงจำ หญิงสาวเจ็บลึกในอกราวกับมีมีดแหลมมากัดหัวใจซ้ำแล้ว
ซ้ำเล่า เขาช่างใจร้ายและเป็นชากับเธอเหลือเกิน ไม่สนว่าเธอจะรู้สึก
อย่างไร นั่นยังเป็นการตอกย้ำว่าที่ผ่านมาเธอคิดไปเองอยู่ฝ่ายเดียว

ร่างบางหอบสะอื้นให้จนตัวโยนพลางซบใบหน้าลงกับหมอน
ใบใหญ่ ในความเจ็บปวดก็ยังมีใจไม่เข้าใจและคำถามมากมายอีก
เป็นล้านๆ คำ โดยที่เธอไม่ได้ปรึกษาใครสักคน

ทำไมเขาจึงขอขวัญหมั้น ทั้งที่ไม่เคยมีท่าที่รักใคร่คบหากัน
มาก่อน ออกจะเป็นคู่อริกันด้วยซ้ำ ที่สำคัญญาติผู้ใหญ่ทุกคนไม่มีทำที่
ตกใจกับการประกาศหมั้นสายฟ้าแลบ ราวกับเตรียมการไว้ล่วงหน้า
อยู่แล้ว และคำถามสุดท้ายในหัวใจ...

ตลอดหลายปีที่ผ่านมา ระหว่างเธอกับเขามันคืออะไร...

ไปทานข้าวด้วยกัน ไปเที่ยวตามสถานที่ต่างๆ พูดคุยสนทนาหมกกว่าใครๆ ให้ของขวัญกันและกันเมื่อถึงวันพิเศษ ทำทุกอย่างเหมือนคู่รัก หรือจริงๆ แล้วทั้งหมดนี้ก็เป็นแค่ความสัมพันธ์แบบ ‘เพื่อน’?

แต่ไม่ว่ามันพรจะมีเหตุผลอะไร เขาก็ไม่ได้เลือกเธออยู่ดี เขาเลือกน้องสาวของเธอต่างหาก เพราะฉะนั้นก็ต้องหยุดสงสัยเพื่อไม่ให้หัวใจบอบช้ำไปมากกว่านี้อีกแล้ว

เมื่อคิดได้ดังนั้น ม่านพระจันทร์ก็ค่อยๆ ยันร่างกายในสภาพอิดโรยลุกขึ้นจากเตียง ไปที่ห้องน้ำก่อนจะชำระร่างกายและแต่งกายด้วยเสื้อผ้ามิดชิดเรียบร้อย เพื่อจะออกเดินทางไปในสถานที่ที่ยึดเหนี่ยวเยี่ยวจิตใจให้สงบร่มเย็น

ร่างของหญิงสาวในชุดกระโปรงลูกไม้สีชมพูอ่อนเดินหิวปิ่นโตกับตะกร้าใบเล็กๆ ลงจากศาลาวัด หลังจากที่น่ากับข้าวและขนมหวานที่ตนลูกมาทำตั้งแต่เช้ามืดมาถวายให้พระภิกษุสงฆ์

เสียงนกกวาศลัดลอสเสียงระฆังที่ตั้งก้องกังวานภายในวัด ต้นโพใหญ่หอบลมเย็นพัดเข้ามาทั่วบริเวณ ทำให้บรรยากาศร่มรื่นน่าอยู่ วัดนี้แหละคือสถานที่ยึดเหนี่ยวจิตใจแห่งเดียวที่ม่านพระจันทร์มี ใครรู้เข้าก็ต่างล้อเลียนว่าเธอควรโกนผมบวชช้ไปเสีย ทั้งที่ความจริงแล้วการบวชมันเป็นเรื่องดีไม่ใช่หรือ ได้อยู่ได้ร่วมเงาของพระพุทธรูปศาสนาปฏิบัติธรรมมุ่งหน้าสู่นิพพาน

เธอก็อยากบวช...แต่ว่าเธอยังไม่สามารถละทางโลกได้ เธอยังคงมีกิเลส รัก โลภ โกรธ หลง เหมือนปฤชนคนธรรมดาทั่วไป

“เฮ้อ...” เหมือนที่เธอกำลังเป็นอยู่ตอนนี้อย่างไรเล่า ติดอยู่ในความรัก ความโกรธ ความหลง หาทางออกไม่ได้ นอกจากยึดพระธรรมเป็นที่พึ่ง

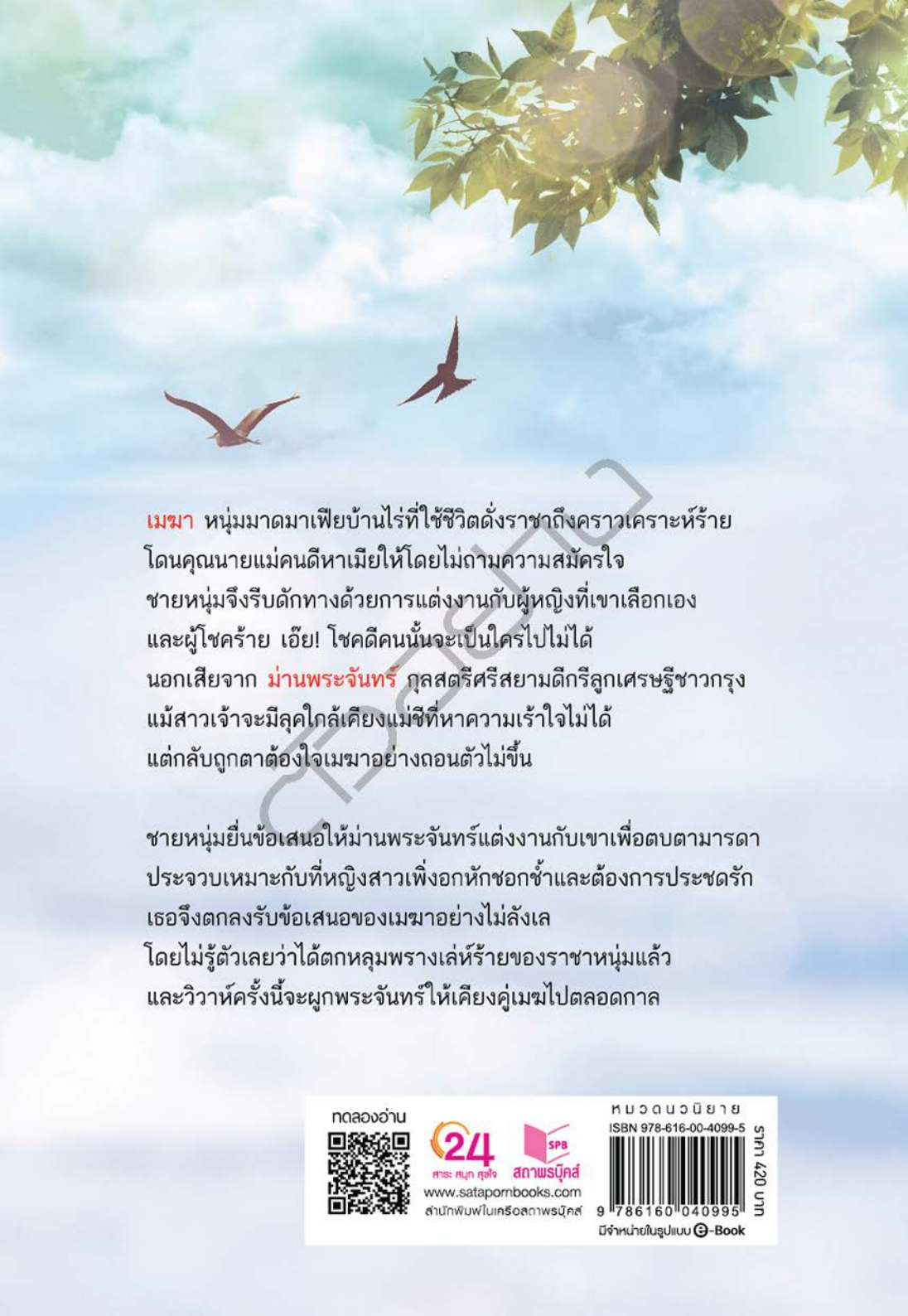
มาจนพระจันทร์เข้ามากราบพระประธานภายในอุโบสถ ฝ่ามือ
เรียวยาวทั้งสองข้างประกบรูปเทียนและดอกไม้เอาไว้แน่น พร้อมกับ
หลับตาลง ตั้งจิตอธิษฐานด้วยหัวใจมุ่งมั่น

“ขอให้ลูกหลุดพ้นจากความรู้สึกผิดหวังในครั้งนี้ ขอให้ได้พบเจอกับ
บุญเพสันนิวาสของตัวเอง ขอให้เขาคนนั้นเป็นคนดี ไม่ทำให้ลูก
เสียใจ มีศีลที่เสมอกันกับลูกในทุกๆ ประการเทอญ”

“สาธุ” หญิงสาวยกมือขึ้นไหว้ท่วมศีรษะ ปักธูปลงในกระถาง
ทรายเซรามิก เสร็จแล้วก็วางดอกไม้บัวปักกลับสวยงามลงบนถาดข้างๆ
กัน

Copyright

เมฆา หนูมามาเพียบบ้านไร่ที่ใช้ชีวิตตั้งราชาถึงคราวเคราะห์ร้าย
โดนคุณนายแม่คนดีหาเมียให้โดยไม่ถามความสมัครใจ
ชายหนุ่มจึงรีบตัดหางด้วยการแต่งงานกับผู้หญิงที่เขาเลือกเอง
และผู้โชคร้าย เอ๊ย! โชคดีคนนั้นจะเป็นใครไปไม่ได้
นอกเสียจาก **ม่านพระจันทร์** กุลสตรีศรีสยามดิกรีกุศเศรษฐีชาวกรุง
แม้สาวเจ้าจะมีคู่ใกล้เคียงแม่สีที่หาความเร้าใจไม่ได้
แต่กลับถูกตาต้องใจเมฆาอย่างถอนตัวไม่ขึ้น

ชายหนุ่มยื่นข้อเสนอให้ม่านพระจันทร์แต่งงานกับเขาเพื่อติดตามมารดา
ประจวบเหมาะกับที่หญิงสาวเพิ่งอกหักชอกซ้ำและต้องการประชดรัก
เธอก็ตกลงรับข้อเสนอของเมฆาอย่างไม่ลังเล
โดยไม่รู้ตัวเลยว่าได้ตกหลุมพรางเล่ห์ร้ายของราชาหนุ่มแล้ว
และวิวาห์ครั้งนี้จะผูกพระจันทร์ให้เคียงคู่เมฆาไปตลอดกาล

กดลองอ่าน

24

สาระ: คุณครูจัด

www.satapornbooks.com

สำนักพิมพ์ไทเกอร์ออสการ์พริ้นส์

สถาพรบุ๊คส์

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-00-4099-5

9 786160 040995

มีจำหน่ายในรูปแบบ E-Book

ราคา 420 บาท